

Nước Mắt Lưng Tròng

Duyên Anh

(18)

Mùng lác bỏ phòng trà hương hoa đi lang thang ở những con phố vắng. Đi chán mỗi chân nó kêu xích lô đạp chở nó tới phòng thuốc phiện đường Nguyễn Công Trứ. Mùng lác kiếm một bàn đèn ở góc phòng, thuê riêng một bồi tiêm, tiêm thuốc cho nó hút. Nó đang muốn yên tĩnh nên không thích nằm chung một bàn đèn với những "tiên ông" khác.

Mùng lác ném cho chủ phòng năm trăm bạc. Nó dúm vào túi áo anh bồi tiêm tấm giấy một trăm mới toanh. Và như vậy, Mùng lác đã biến thành một khách quý của tiệm hút. Dọn dẹp bàn đèn cho sạch sẽ xong anh bồi tiêm hỏi Mùng lác:

- Cậu cần "gối" không?

Mùng lác hất đầu:

- Khá không?

- Xăm mà.

- Lai hay thuần túy?

- Mới ở Hồng Kong qua.

Mùng lác hích khế khuấy tay vào mạng mỡ anh bồi tiêm:

- Bớ khỉ, đừng lấy vải thưa che mắt thánh. Nếu có "gối" thơm tho, kiếm một em Việt đi.

- Cậu khoái Việt?

- Ừ.

Anh bồi tiêm búng tay tách một cái. Một thằng nhãi nhảy từ bóng tối chạy đến:

- Anh hai kêu chi.

- Đi gọi con Alice Hồng nghe mày. Bảo có công tử Bạc Liêu muốn "gối đầu".

Thằng nhãi vâng dạ rồi lủi mất.

Mùng lác hút được dăm điếu thì Alice Hồng tới. Anh bồi dục nàng:

- Ngồi xuống đi cô.

Mùng lác nhìn anh bồi tiêm thăm hỏi chuyện "gối đầu". Anh bồi tiêm hiểu:

- Cậu đừng ngại, kéo cái ri đô kín mít là giang sơn riêng của cậu rồi.

Anh ta đặt dọc tẩu xuống khay đèn, đứng lên kéo tấm ri đô. Bàn đèn của Mùng lác quả nhiên đã biến thành một giang sơn riêng, ngoài nhìn vào chỉ thấy ngọn đèn dầu lờ mờ, trong nhìn ra thấy nhiều ngọn đèn.

Không có một cảnh tượng nào đẹp mắt bằng cảnh tượng trong phòng hút thuốc phiện. Những ngọn đèn lơ lửng những vì sao trên bầu trời. Và, tiếng thuốc phiện cháy sao mà quyến rũ thế! Mùi thơm của nó làm cho kẻ chán đời lịm đi, muốn quên hết cả sự nghiệp.

Mùng lác đã đến nhiều tiệm hút. Nhưng chưa có tiệm nào độc đáo như tiệm này. Các nhà văn nhà báo ít có mặt ở đây. Tiệm này dành riêng cho những khách sang. Bởi vậy, nó cũng kém phần hào hứng và thiếu chuyện văn chương, nghệ thuật, chính trị, cách mạng, những chuyện vá biển lấp trời của dĩ vãng, những chuyện nhớp nhơ bản thủ của hiện tại và những chuyện chán nản, bi quan của tương lai. Mùng lác đi tìm một sự yên tĩnh cho tâm hồn nên nó chẳng cần nghe chuyện. Nhạc "thuốc phiện" tuy ro ro một điệu nhưng cũng đủ làm nó đỡ bối rối. Anh bồi tiêm "làm phòng" xong, lại nằm gối đầu lên chiếc gối cấu bản nhớp nhúa brillantine, tiếp tục "làm thuốc". Alice Hồng đã ngồi xuống mép chiếc đi-văng. Mùng lác hỏi nàng:

- Em biết tiêm thuốc không?

Nàng ngượng ngùng đáp:

- Thưa không, em chỉ biết... "làm gối" thôi ạ!

Mùng lác chép miệng:

- Uổng quá nhỉ?

Người con gái tưởng bị khách chê, hơi cúi đầu và chớp mắt. Anh bồi tiêm thuốc đã dí tẩu vào miệng Mùng lác. Nó hít như một dân nghiện thực thụ. Khiến anh bồi tiêm phải khen:

- Cậu kéo khá quá, chơi lâu chưa?

- Tài tử mà.

Anh ta dục khách:

- Cậu gói đầu cho êm hít mới đã. Chơi trắng đêm chẳng?
- Định vậy.
- Cần gì cậu cứ sai.

Mừng lác móc túi lấy ra năm trăm bạc. Nó liệng sang phía anh bồi tiêm:

- Chú mày đi mua cam, táo, nho và vài gói Philip về đây.

Sợ thiếu tiền, Mừng lác liệng thêm hai trăm nữa:

- Thêm vài trăm kẹo Hòa Lan.

Anh bồi tiêm rót ly nước trà Tàu, mời Mừng lác uống rồi đích thân đi mua đồ cho khách. Còn lại ở bàn đèn có Mừng lác và Alice Hồng nàng hỏi:

- Cậu chê em?

Tiếng chê kéo dài một nỗi tuyệt vọng làm cho Mừng lác hối hận đã trót hỏi nàng có biết tiêm thuốc hay không... Mừng lác buột miệng:

- Em đẹp quá. Làm nghề này lâu chưa?
- Thừa cậu mới làm ạ!
- Đừng gọi anh là cậu, anh đâu phải là công tử Bạc Liêu, cùng dân giang hồ mà. Giang hồ phải thương nhau chứ em.

- Dạ.

- Đêm nay ở đây nhé.

Alice Hồng lắc đầu:

- Không được anh ạ! Thừa anh cho em nửa đêm về.

Mừng lác đã bắt đầu ngấm thuốc phiện... Đôi mắt nó đăm đúi nhìn Alice Hồng. Nàng dâm sợ, chối từ sự mời mọc tha thiết của Mừng lác và "cảnh cáo" nó:

- Em chỉ "làm gối" thừa cậu, em chỉ "làm gối"...
- Em phải ở đây suốt đêm.
- Em van anh, em có hẹn, quá nửa đêm không về "nó" giết em.

Câu nói của Alice Hồng làm kích thích lòng anh hùng của Mừng lác. Máu du đang râm ran da thịt nó. Giếng mắt dục vọng khô cạn đi. Nó ngồi dậy:

- Đứa nào giết em?
- Thằng Tám dao cạo!

Mừng lác gật gù:

- Anh biết rồi, thằng Tám dao cạo ở chợ Cầu Muối chứ gì? Cứ để nó leo cây đêm nay đi, sáng mai anh đưa em về, dùng dao cạo của nó, rạch mặt nó là em hết sợ.

Alice Hồng ôm mặt:

- Em xin anh, nó sẽ giết anh.

Mừng lác nghiêng răng:

- Thằng chó đẻ ấy, anh giết nó như giết một con kiến, em đừng ngại. Em biết anh là ai không?

Alice Hồng tròn đôi mắt nhìn một công tử đang tìm lạc thú cạnh bàn đèn. Nàng không thể ngờ gã trai lẳng lơ ngồi gần nàng lại có thể coi Tám dao cạo như một con kiến. Mừng lác biết rằng Alice Hồng đang ngạc nhiên lắm. Nó hỏi:

- Muốn biết tên anh không?
- ...
- Đã nghe nói tới Mừng lác bao giờ chưa em?
- ...

- Anh là Mừng lác đây, vua giết người ở Phú Thọ đây. Em về bảo thằng khốn Tám dao cạo biết đêm nay anh giữ em ở đây nhé!

Alice Hồng lắc đầu:

- Em không dám.

Mừng lác trợn mắt:

- Tại sao không dám? Vậy thì em ở đây với anh để nó tới đây tìm em, anh sẽ giết nó. Và em sẽ hết bị nó kiềm tỏa.

Alice Hồng ứa nước mắt, Mừng lác đặt tay lên vai nàng:

- Cũng có nỗi buồn ư?
- Dạ.

- Kể đi cho nhau nghe. Anh cũng đang buồn đây, đêm nay hút thuốc phiện suốt đêm, nếu cần giết thêm một thằng rồi mai sám hối. Nào kể chuyện buồn của em cho anh nghe, Alice Hồng... Tội nghiệp quá, nào, kể anh nghe đi.

Nàng ngược đôi mắt đẫm lệ nhìn Mừng lác:

- Mẹ em đang sống với nó.

- Với Tám dao cạo hả?

- Vâng.

- Nó sống bằng gì?

- Trước, nó đi đánh mướn. Giờ nó bắt em đi "làm gối" kiếm tiền cho nó tiêu xài. Nó coi em như một thứ đồ.

Nàng òa lên khóc.

- Mà em đâu có thể...

Mừng lác thấy dậy ở trong lòng nổi căm hờn. Nó rút khăn thấm nước mắt cho nàng:

- Cuộc đời nó dồn mình vào nhiều khúc rẽ thật tê tái.

Mừng lác chợt hiểu nó đang nói chuyện với một cô gái không biết có học hành gì không. Nó thở dài:

- Để anh tính chuyện thằng Tám dao cạo giùm em. Bây giờ hãy nín đi, hãy quên tất cả nỗi khổ nhục đi em...

Alice Hồng hỏi một câu thật ngớ ngẩn:

- Anh thương em?

- Anh thương em. Thương tất cả và muốn giết tất cả. Anh thương em nhưng muốn giết em để em khỏi khổ.

Anh thương anh, anh muốn tự tử để khỏi nhìn thấy người khác khổ...

Alice Hồng chột dạ. Nàng không dám nhìn Mừng lác nữa. Nhưng Mừng lác đã chộp lấy tay nàng. Nó biết nàng đang sợ, sợ cái ý tưởng "thương mà phải giết" của nó. Mừng lác dịu dàng bảo Alice Hồng:

- Anh không giết em đâu, anh cũng không giết anh đâu. Nếu anh dám cầm dao giết được anh thì... thì để gì anh gặp được em ở khung cảnh sặc khói thuốc phiện này.

Nước mắt thằng du đang tự nhiên ứa ra một cách hết sức vô duyên. Alice Hồng cảm động. Nàng khóc nức nở, khóc như một đứa con hoang vừa nhận ra bố. Mừng lác vỗ về nàng:

- Nín đi cưng, khóc chi cho tổn nước mắt.

Nàng thẫn thức:

- Anh thương em hả, anh?

Mừng lác toan nói thật rằng nó thương cuộc đời chứ không thương gì Alice Hồng. Song đêm nay, Mừng lác chợt thấy thương cuộc đời quá, thương thật sự, thương tha thiết. Nó đã được Thy Kent cho hưởng một sự thật phủ phàng nên bỗng dưng nó muốn nói dối để nàng khỏi khổ sở, khỏi bị ê chề, và Mừng lác bảo Alice Hồng:

- Ừ, anh đang thương em, thương em nhiều lắm.

- Tại em làm nghề này à?

- Anh không cần biết em làm nghề gì. À, này em!

- Dạ.

- Tên thật của em là gì?

- Mẹ em kêu em là Ba.

- Này em Ba, thằng Tám dao cạo đặt cho em cái tên Alice Hồng, nó diu em vào con đường này phải không?

- Dạ.

- Nó ếm em, dồn em và mẹ em vào con đường túng quẫn. Nó không cho em yên thân nếu em không yêu nó, rồi nó làm bộ thương mẹ em, đem tiền bạc giúp đỡ mẹ em. Thế là mẹ em "gả" em cho nó phải không?

- Dạ.

- Nó dọa sẽ giết em nếu em không làm theo lệnh của nó?

- Dạ.

- Anh biết hết chuyện này rồi. Nó cũng như muôn vàn câu chuyện mà những thằng du đang đã làm. Du đang có nghề gì đâu. Nó phải tạo cho em một nghề để khi nó hết thời thì nó nằm nhà tiêu sài tiền của em.

Mừng lác suy nghĩ một lát rồi hỏi:

- Anh hỏi em phải nói thật nhé?

- Dạ.

- Em đã... với Tám dao cạo chưa?

Alice Hồng khóc nức nở hơn:

- Dạ, nó bắt lặc.

- Vậy mà nó cũng đòi làm du đang. Anh phải giết nó. Bây giờ nó ở đâu hả em?

Alice Hồng lắc đầu, ngược mắt nhìn Mừng lác:

- Nó sẽ đến đây kiếm anh.

- Thật à?
- Nó vẫn đến đây kiếm khách gọi em để lột tiền em và đề phòng bọn quýt tiền.
- Nó gặp khách quýt tiền lần nào chưa?
- Nhiều lần anh ạ! Nó rạch mặt người ta bằng dao cạo.
- Tám dao cạo mà. Được lắm, hôm nay anh sẽ làm khách quýt tiền. À nó còn ra lệnh gì cho em nữa không?
- Nó cấm em "làm đêm".

Mừng lác nhếch mép cười:

- Nó cũng biết ghen nữa!
- Vâng, nó ghen lắm anh ạ!

Mừng lác không nói năng gì nữa. Nó nhìn Alice Hồng không chớp mắt. Nó tự hỏi tại sao Alice Hồng lại đẹp đến thế. Mừng lác nuốt nước miếng. Thuốc phiện dúi nó vào một thế giới không còn du đấng nữa.

- Đã có thằng nào hôn em chưa?

Alice Hồng hơi thẹn thùng:

- Dạ rồi.
- Bao nhiêu đứa?
- Bao nhiêu đứa mời em tới đây là bấy nhiêu đứa làm nhục em.

Mừng lác nghiến răng:

- Vậy thì anh phải giết đủ từng ấy đứa.
- Anh biết chúng ở đâu mà giết?
- Trời đất đâu có rộng bao la hở em? Anh sẽ kiếm chúng nó, xẻo những đôi môi bần thỉu của chúng nó, vất cho chó ăn. Còn thằng Tám dao cạo thì anh chọc mù đôi mắt nó.

Alice Hồng bỗng ớn người. Nàng chống tay ngồi dậy. Mừng lác gật gù:

- Chúng nó chỉ cần động tới lông chân người đẹp là anh cho chúng nó trở thành phé nhân rồi. Này em...

- Dạ.

- Em có yêu anh không?

- Dạ.

- Em cứ nói yêu anh đi dù em không yêu anh. Chưa một đứa con gái nào bảo nó yêu anh mà nó nhận lời cả.

Đời anh có thiếu gì đâu, chỉ thiếu một lời nói yêu đương thật tình của một đứa con gái thôi. Chúng nó toàn gạt gẫm anh rồi nói sự thật phũ phàng. Còn em, em cứ lừa dối anh đi nhưng đừng nói thật rằng em không yêu anh.

Alice Hồng ôm chầm lấy Mừng lác:

- Anh.

Mừng lác ứa nước mắt. Lần này nó khóc thật. Trái tim nó quặn thắt đau đớn.

- Nói đi em.

- Em yêu anh, em yêu anh...

Đêm nay trong sông hút thuốc phiện, Mừng lác đã tìm được tình yêu, tình yêu khốn khổ của hai đứa khốn khổ, để hiến trọn chút đấm say cuối mùa của nó. Những giọt nước mắt hòa lẫn vào nhau. Mừng lác mở cả mắt.

Hạnh phúc thật khó tìm, nhưng nó đã tìm thấy. Nó không muốn đi xa, không muốn tới một chân trời để bẻ con dao giết người vất xuống một giòng suối nữa. Nó rên siết. Khoảnh khắc, nhưng Mừng lác tưởng chừng như dài muôn thuở. Nó buông Alice Hồng ra, nói một câu mà nàng không hiểu gì:

- Anh không đi tu nữa! Anh ở lại Saigon giết thằng Tám dao cạo và cưới em.

Nó say sưa về vời hạnh phúc:

- Anh đưa mẹ em về sống với chúng ta. Anh sẽ làm em sung sướng. Chúng ta sẽ quên hết mọi tủ nhục mà cuộc đời đã hành hạ chúng ta bao nhiêu năm trời. Rồi chúng ta sẽ có nhiều con, chú Đạm sẽ lo lắng cho chúng nó nên người. Em biết không, hạnh phúc phải do mình tìm lấy không đứa nào kiếm cho mình đâu? Em lấy anh làm chồng nhe?

- Vâng.

- Anh sẽ bỏ hết hiện tại và sống thật bần cùng để được sống lâu bên em.

- Anh bỏ nghề du đấng?

- Anh bỏ, bỏ hết. Anh không muốn làm kẻ chết vô thừa nhận, chết như con chó bị xe cán. Em hiểu anh chứ?

- Dạ, em hiểu.

Lúc đó, sông hút thật yên lặng. Tiếng thuốc phiện cháy trên những ngọn đèn dầu lạc cơ hồ điệu nhạc ái ân của Thượng đế tấu lên để an ủi hai đứa trẻ khốn nạn mà từ lâu, gần như Thượng đế đã bỏ chúng sống lây lất khốn nạn.

Giữa lúc mầu nhiệm đó, anh bồi tiêm khệ nệ mang nho, táo, kẹo và thuốc lá về. Anh ta ngạc nhiên thấy Mừng lác và Alice Hồng sầu thảm vô cùng. Dường như họ đang diễn tả lại cảnh tượng trong một tiểu thuyết tình cảm. Anh bồi tiêm đặt gói đồ xuống đi-văn, hỏi Alice Hồng:

- Người quen à?

Mừng lác trả lời giùm người yêu:

- Em tôi đó, anh em xa nhau mười mấy năm trời nay mới gặp nhau.

Anh bồi tiêm nghi ngờ:

- Thật không?

Mừng lác trợn mắt:

- Mà y là bồi tiêm hay "cóm" mà đòi tra cứu sự thật.

Đôi mắt của Mừng lác khi yêu đương thì thiết tha, say đắm, khi căm hờn khi toát ra cái gì ghê gớm, khiến kẻ đối diện không dám nhìn nữa và thay đổi hẳn thái độ. Đôi mắt đó là đôi mắt của những kẻ làm đàn anh.

Những đứa làm đàn em, coi cái chết nhẹ dè mê như ngủ với gái song lại rất khiếp sợ đôi mắt tóe lửa của đàn anh, khi đàn anh giận dữ hay trái ý một điều gì đó. Anh bồi tiêm cúi gầm mặt lễ phép:

- Em xin lỗi anh.

Mừng lác rút tiền quăng ra tám giấy năm trăm:

- Sai thằng nhỏ nào xách chai Johnnie Walker về đây chúng mình nhậu chơi.

Anh bồi tiêm hơi ngạc nhiên:

- Rã hết thuốc còn gì?

- Hết thì lại hít thêm. Tao không có ai chia vui đêm nay, thả mày no nê mà.

Anh bồi tiêm vén tấm ri đơ, búng tay gọi một thằng nhỏ, sai nó đi mua chai Whisky. Mừng lác đã dụ đôi mắt, bảo anh bồi tiêm:

- Tao muốn vui một đêm. Tao không muốn chết nữa. Tao thèm sống, tao cần sống...

Nó vỗ vai Alice Hồng:

- Phải không em?

Alice đáp trong hơi thở:

- Dạ.

Anh bồi tiêm chớp mắt một lát xun xoe:

- Thừa cậu, thừa anh... em muốn thừa anh một chuyện...

Mừng lác hất hàm:

- Nói đi!

- Thừa anh, em chưa được biết anh.

- Muốn hỏi tên tao, hả?

- Dạ.

- Hỏi làm gì?

- Thừa anh, em yêu cái sự hào phóng của anh. Em cũng đoán chừng anh là một dân chì trong giới giang hồ. Nhưng em cũng sợ Tám dao cạo không để anh hưởng vui đêm nay đâu.

Mừng lác gật đầu:

- Tao biết thằng cặc ké này rồi. Mày đừng lo, cứ hít đi, hít trong lúc tao đang thèm hít để tao ngắm mày hít xem cơn thèm nó dày vò tao đến cái độ nào. Cứ yên tâm mà hít vì mày hạnh phúc lắm mới được Mừng lác đãi ngộ đó em ạ!

Anh bồi tiêm đang gói trên đầu cuốn tự điển dày nhắc cổ lên:

- Anh là Mừng lác.

- Ủ, tao là Mừng lác.

- Vậy là thằng Tám dao cạo tới số rồi. Thừa anh, nó tung hoành ở đây khủng khiếp lắm. Nó ức hiếp chúng em tàn tệ lắm, thừa anh.

Mừng lác dậy lòng nghĩa hiệp:

- Để nó cho tao. Trước khi làm lại cuộc đời, tao phải hạ thằng chó đẻ đó. Giờ mày hít đi. Tao đang muốn lăn xả vào con đường nghiện hút, tao đang thèm thuốc lắm. Nhưng tao cố bắt chước Hồng Tú Toàn. Mà biết Hồng Tú Toàn không?

- Dạ không ạ!

- Không thì thôi, vậy mày hít đi để xem tao sẽ hạ thằng Lý Hồng Chương.

Anh bồi tiêm làm thuốc và hít thả cửa. Mừng lác gói đầu lên đùi Alice Hồng, mở to mắt ngắm ngọn đèn dầu và ngắm thuốc phiện cháy. Mùi phù dung tỏa ra, luồn vào mũi Mừng lác. Mồ hôi trán nó toát ra. Xương sống nó như có hàng vạn con ròi đang đục khoét, Alice Hồng lấy khăn thấm mồ hôi cho người yêu. Nàng hiểu Mừng lác thực tâm muốn làm lại cuộc đời.

Anh bồi tiêm biết là Mừng lác đang thèm hít lác. Anh ta tiêm thuốc, đẩy dọc tẩu sang phía Mừng lác.

- Anh làm một điều.

Mừng lác lấy tay hút dọc tẩu đi:

- Tao cai mà, mày thường thức đi. Nho, táo, kẹo, thuốc lá ê hề đó, thường thức đi cho đã đời mày. Kẻo chết lại hối hận.

- Cám ơn anh Mừng lác.

Anh bồi tiêm lại hít. Lần này, anh ta không nhả khói vội. Anh ta ngồi nhồm dậy, bóc chiếc kẹo Hòa Lan cho vào miệng nhai ngấu nghiến. Đoạn anh ta bóc bao Philip, rút một điều, châm lửa anh ta hít một hơi dài. Rồi rút ly trà Tàu nóng hồi chiêu một ngụm. Xong đâu đó, anh ta mới nhả khói ra đàng mũi. Khói thuốc lá thơm quyện với khói thuốc phiện tạo thành một mùi khói thơm nhất trên cõi đời. Và anh bồi tiêm nhón mấy trái nho, ăn một cách ngon lành. Rồi lại tiếp tục diễn tả sự hít và đớp.

Mừng lác muốn khô cổ họng. Tay chân nó bủn rủn. Mồ hôi tóe ra như tắm. Xương sống nó cơ hồ đã bị loài ròi đục nát hết. Alice Hồng vuốt ve người yêu:

- Hay anh hút một điều đi, ngày mai bỏ dần, anh ạ.

Mừng lác cố nhếch mép cười:

- Hôm nay không làm nổi, ngày mai hết làm nổi. Và đời mình lại lạc về con đường cũ. Em yêu, em mặc anh...

Alice Hồng thấm mồ hôi cho Mừng lác ướt đẫm cả khăn. Nàng vắt mồ hôi của nó như vắt nước. Con thèm thuốc hành nó một cách kinh khủng. Anh bồi tiêm lại giục nó:

- Anh làm một điều thôi.

Mừng lác quát:

- Mặc mẹ tao, mày cứ hít đi...

Thằng nhỏ đã bưng chai rượu về. Mừng lác giục anh bồi tiêm:

- Khui rượu ra.

Nó gượng ngồi dậy, làm ra vẻ mạnh khỏe lắm, Mừng lác rót rượu ra ly; đổ vào tay rồi đập đập vào mặt. Rượu tung tóe ra khắp chiếc đi-văng, xông lên nòng nặc. Alice Hồng lại lau khô mặt cho nó. Bây giờ bỗng dưng Mừng lác tỉnh hẳn. Nó rót thêm ly rượu. Nhưng nó không uống mà lại từ từ đổ vào chai không rót ra ngoài lấy một giọt. Mừng lác đặt chiếc ly xuống đi-văng, khoan khoái:

- Thành công rồi...

Và nó bẻ bả tay răng rắc. Mừng lác chiêm ngưỡng tác phẩm của mình không chớp mắt. Nó hỏi anh bồi tiêm:

- Mày biết không?

Anh bồi tiêm ngẩn ngơ:

- Thưa anh, biết gì ạ?

Mừng lác gật gù:

- Khi người ta thắm mệt, khi người ta chán nản, khi người ta không còn tin tưởng gì vào cuộc đời nữa, người ta đâm ra thèm khát một nếp sống êm đềm, hèn mọn. Người ta thèm lấy vợ, thèm có con để gây tin tưởng cho con. Mày đã nghĩ thế chưa.

Anh bồi tiêm tròn mắt:

- Em không dám nghĩ.

Rồi anh ta lại lim dim đôi mắt ám đầy khói thuốc phiện. Mừng lác nhìn cái thể xác còm nhom của anh bồi tiêm, trầm giọng:

- Có chó gì mà không dám nghĩ. Chỉ cần quên bắt mẫn đi là mình thấy tâm hồn mình thoải mái. Mày có bắt mẫn gì không?

- Em chẳng bắt mẫn chi cả.

- Mày kéo dài cuộc sống như thế này à?

- Dạ.

- Không lo nghĩ gì sao?

- Có ai đâu để mình lo nghĩ, cũng không có ai lo nghĩ thế mình, anh ạ!

Mừng lác cười, văng tục:

- Đ. m., mày làm ông bắt mẫn giùm mày!

Nó ôm lấy cổ Alice Hồng. Và đôi mắt nó khép kín. Mép nó sùi bọt, nó lả người đi vì thèm hút.

Khi Mừng lác mở mắt, nó tưởng nó đang ở phòng tạm giữ. Tay chân nó bị trói ghì và miệng bị dán kín bằng băng keo. Lúc ấy khoảng chừng ba giờ sáng. Mừng lác môi như mình mẩy, tay chân. Nó bị đẩy khỏi chiếc đi-văng, ngồi bó gối dựa lưng sát tường.

Mừng lác tỉnh dần. Nó đã biết sự thể xảy ra. Vẫn ở phòng "đặc biệt" của sòng hút chứ không phải ở phòng tạm giữ. Trên chiếc đi-văng có năm người: Alice Hồng, anh bồi tiêm và ba đứa lạ mặt. Chúng nó nằm co quắp,

châu đầu vào bàn đèn. Tiếng nhựa cháy trên ngọn đèn đối với Mừng lác không còn quyến rũ nữa. Nỗi mê lương đang hành hạ nó. "Mày hết thời rồi, Mừng lác ơi". Mừng lác nghĩ thế và nước mắt nó ứa ra. Tám dao cạo cười khẩy.

Nó giục Alice Hồng:

- Nằm ngửa lên đi-vấn đi cưng!

Alice Hồng ngoan ngoãn tuân theo lệnh. Mừng lác nhắm mắt lại. Tám dao cạo theo dõi tình địch không chớp mắt.

Nó bảo Du chột:

- Căng mắt nó ra!

Du chột dùng hai ngón tay kéo mí mắt vua giết người Phú Thọ lên. Tám dao cạo cười ha hả:

- Chỉ cần mày nói một câu thôi. Nói đi Mừng lác!

Mừng lác nín thinh. Tám dao cạo vùng dậy. Nó nhảy từ trên đi-vấn xuống, lao hai chân vào người Mừng lác:

- Đ. m., chết thì cũng phải giới giăng chứ! Mày định nhờ thằng nào phục hận nói đi Mừng lác!

- ...

- Mày sợ nói tên, ông nội mày tới kiểm nó, rạch nát mặt nó hả?

Mừng lác khinh bỉ Tám dao cạo và chán chường đến nỗi đòn của bọn Cầu Muối không làm nó đau đớn. Nó cũng chẳng thiết tở về anh hùng trước đám du đảng đê tiện. Điều này khiến Tám dao cạo nổi nóng. Ba đứa thay phiên nhau quần Mừng lác. Đến lúc đầu Mừng lác gục rũ, tóc bở phờ và miệng trào máu ra, Tám dao cạo cắt dây trói cho Mừng lác. Nó vạch chéo ba vết trên mặt Mừng lác, trán và hai bên má rồi bảo Biểu Rumi:

- Đến phiên mày đó.

Mừng lác, lúc ấy, mê man không còn biết gì nữa. Tám dao cạo hỏi Alice Hồng:

- Cưng thương thằng chó đẻ ấy hả?

- ...

- Mày bắt chước nó à? Mày yêu nó hơn tao, tao biết mà... Này cưng, nói thật đi... Nếu "cho" nó rồi tức nhiên mày đã là vợ nó và tao tha chết cho nó. Tao để hai đứa lấy nhau nghe cưng. Anh bằng lòng để cưng yêu nó.

Alice Hồng bây giờ mới dám ứa nước mắt. Tám dao cạo dụ nàng:

- "Cho" nó rồi hả, em?

Nàng ngược đôi mắt đăm lẹ nhìn Tám dao cạo:

- Anh nói thật không?

Tám dao cạo thấy nhói ở tim. Hình như Mừng lác vừa trỗi dậy đâm nó một nhát thấu tim phổi. Nhưng nó giấu sự căm hờn, nhếch mép cười:

- Anh đã nói dối cưng bao giờ chưa?

- Dạ, chưa ạ!

- Tùy ý em đó, nếu em nói dối thì khi anh khám phá ra sự thật anh sẽ không nương tay đâu.

Alice Hồng bối rối vô cùng. Tám dao cạo đánh một đòn cân não chói:

- Thằng đó chưa chết đâu. Nhưng nó sẽ chết trong vòng năm phút nếu em không nói ngay. Trả lời anh một câu thôi: em đã "cho" nó chưa?

Alice Hồng gật đầu:

- Dạ, em đã ngủ với anh ấy...

Tám dao cạo nghiêng răng. Rồi nó cắn môi muốn chảy máu. Nó gật gù:

- Đã "cho" nó?

- Dạ, anh ấy yêu em, và em yêu anh ấy.

Tám dao cạo đột nhiên trở mặt. Nó vung tay tát Alice Hồng một cái:

- Con đĩ ngựa, đồ vô ơn bội nghĩa!

Alice Hồng đã vào bẫy của Tám dao cạo rồi. Nó ra lệnh:

- Biểu Rumi, lo việc đưa thằng chó đẻ Mừng lác về Âm phủ đi.

Biểu Rumi vác Mừng lác lên vai. Du chột theo sau "đóng kịch":

- Bảo hít vừa vừa thôi. Mới chơi mà cứ ham hít nhiều. Hít nhiều say rũ ra. Báo hại chúng tao phải chở mày về, má mày lại rầy chúng tao cho mà coi.

Cứ cái giọng đó, Biểu Rumi và Du chột khơi khơi vác xác Mừng lác khỏi tiệm hút. Các tiên ông bận đi mây về gió, không để ý chuyện chung quanh. Và bọn Du chột đã mang Mừng lác tới một con phố vắng gần đó.

Tám dao cạo búng ngón tay:

- Bận đồ vô đi! Hôm nay hạ được Mừng lác anh mừng hết lớn, tha cho em đó. Lỗi tại anh, lỗi tại anh đã không thỏa mãn nỗi em.

Biểu Rumi đặt Mừng lác bên vệ đường. Hai chân của vua giết người ghếch lên vỉa hè và đầu ở dưới đường, dàn xếp đầu đó, Biểu Rumi và Du chột thông thả trở về tiệm hút. Chúng nó không về mà leo lên chiếc Rumi rồ máy. Biểu Rumi lái xe, Du chột ngồi đằng sau cho thêm sức nặng. Hai đứa phóng một vòng thăm thú. Rồi tới con phố có xác Mừng lác, chúng nó chạy hết tốc lực, chiếu đèn pha và đè nghiêng lên đầu Mừng lác. Chiếc xe mất hút ở con phố khác. Mừng lác bị vỡ óc nằm cô độc giữa trời đầy sương. Vua giết người đã bị giết chết một cách tầm thường và thê thảm.